

Viziuni de la Domnul

„Nu am fost neascultător față de viziunea cerească.”

Faptele Apostolilor 26:19

În perioada în care Biblia era în curs de întocmire, o mare parte din instrucțiunile și avertismentele lui Dumnezeu către poporul Său, precum și Apocalipsa planurilor și scopurilor Sale, au fost transmise prin intermediul „viziunilor”. Aceste viziuni erau adesea, dacă nu întotdeauna, de natură miraculoasă și atât de impresionante încât nu lăsau nicio îndoială în mintea celor cărora le erau date că informațiile furnizate proveneau de la Domnul.

Aceste viziuni nu au fost date pentru a satisface curiozitatea, ci pentru ca cei care le primeau să fie pregătiți să coopereze cu Domnul în împlinirea planurilor Sale, fie pentru ei înșiși, fie pentru alții, fie pentru amândoi. În multe cazuri, viziunile sunt menționate în Scripturi ca fiind „vocea” Domnului care vorbește poporului Său. O privire aruncată asupra Bibliei este suficientă pentru a ne convinge de importanța pe care Dumnezeu o acordă ascultării de vocea Sa și de consecințele grave care ar rezulta din neascultare.

Viziunile din Vechiul Testament

Dumnezeu i-a vorbit lui Noe nu doar pentru ca acesta să afle despre potopul care urma să vină, ci pentru ca el să se pregătească pentru a se salva pe sine și pe familia sa. (Geneza 6:13-18; Evrei 11:7)

Dumnezeu i-a vorbit, de asemenea, lui Avraam în Ur, i-a spus despre scopul Său de a binecuvânta toate familiile pământului și i-a dat instrucțiuni să-și părăsească poporul și să meargă într-o țară pe care i-o va arăta. Binecuvântările care urmau să decurgă din această întâlnire cu Domnul depindeau de ascultarea lui Avraam față de aceste instrucțiuni. Geneza 12:1-3

Dumnezeu i S-a revelat lui Moise la rugul aprins și l-a însărcinat să fie un mare eliberator al poporului Său. Chiar și pământul pe care stătea Moise în momentul în care i-a fost dată viziunea a devenit sfânt, sau sfințit, pentru că Dumnezeu îl folosea ca loc în care îi transmitea slujitorului Său informații cu privire la ceea ce voia ca el să facă. (Exodul 3:1-10) Dacă Moise urma să se bucure de atunci înainte de favoarea continuă a Domnului, nu avea altă alternativă decât să se supună viziunii.

Profetului Isaia i s-a dat o viziune în care L-a văzut pe Domnul „înălțat și ridicat”. (Isaia 6:1, 8) În această viziune, Isaia L-a auzit pe Domnul întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” Răspunsul profetului a fost: „Iată-mă; trimite-mă.” Această îndrumare era sensul majorității viziunilor cu care Domnul își favoriza poporul în vremurile străvechi, deși nu era întotdeauna exprimată atât de clar.

Viziunile din Noul Testament

Cea mai notabilă viziune menționată în Noul Testament a fost cea primită de Ioan Botezătorul în momentul botezului lui Isus. Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând asupra lui Isus și a auzit „o voce din cer, care zicea: «Acesta este Fiul Meu

preaiubit, în care ÎMi găsesc plăcerea»". (Matei 3:16, 17; Ioan 1:31-34) Aici, la vârsta de treizeci de ani, Isus își începea slujirea pământească. El venise să împlinească voia lui Tatăl Său Ceresc — tot ce fusese scris în „cartea aceea”, adică Vechiul Testament. (Psalmii 40:6-8; Evrei 10:5-9) Toate instrucțiunile scrise în Vechiul Testament pentru îndrumarea Domnului au fost consemnate sub inspirația directă a Duhului Sfânt. Nu fusese nimeni care să le interpreteze sensul. Chiar și pentru ca mintea desăvârșită a lui Isus să le înțeleagă semnificația, era necesar să i se dea o revelație specială — o viziune — și cu aceasta a fost binecuvântat atunci când cerurile i s-au deschis.

Isus venise să împlinească lucrurile care fuseseră scrise cu privire la El. Când sensul lor a fost revelat, El s-a apucat fără ezitare de îndeplinirea lor. Cu ce preț uriaș a ascultat Isus viziunea cerească! Perioada slujirii Sale a fost scurtă, iar fiecare zi a fost una obositoare. El a fost ocărât de dușmanii săi, neînțeles de prietenii săi, iar marea „contradicție a păcătoșilor” a dus în cele din urmă la arestarea, judecarea și crucificarea sa crudă. (Evrei 12:3) Acesta era sensul viziunii. Isus urma să fie dus „ca un miel la tăiere”. (Isaia 53:7) El urma să-și dea trupul „pentru viața lumii”. (Ioan 1:29; 6:51) El urma să fie „un om al durerilor și obișnuit cu suferința”. (Isaia 53:3) El a fost ascultător față de Tatăl Său Ceresc în toate aceste încercări grele. A învățat ce înseamnă să fii ascultător chiar și atunci când treci prin încercări severe de suferință. Evrei 2:10; 5:8

Pentru a compensa prețul ascultării, Domnul a cunoscut, de asemenea, o răsplată bogată chiar în timp ce își dădea viața. Pacea și bucuria pe care le-

a simțit au compensat cu prisosință sacrificiul pe care îl făcea. (Ioan 14:27) Într-adevăr, tocmai acest lucru i-a permis să asculte „pentru bucuria care îi era pusă înaintea” și să îndure „crucea, disprețuind rușinea”. (Evrei 12:2) Este adevărat că aceasta era o bucurie viitoare; însă anticiparea ei și încrederea Sa deplină că va primi răsplata promisă i-au dat lui Isus o pace și o bucurie prezente pe care lumea nu le putea nici da, nici lua. Astfel, deși era „un om al durerilor”, El era, fără îndoială, în pace cu Tatăl Său Cereșc. „Bucuria Domnului” era tăria Lui. Neemia 8:10

Viziunea lui Pavel

Saul din Tars fusese întotdeauna un slujitor zelos al lui Dumnezeu, deși la început înțelesese greșit ce voia Domnul să facă el. Tocmai în timpul unei misiuni de slujire greșit orientate a fost binecuvântat cu acea viziune revelatoare menționată în textul nostru de deschidere și cu privire la care a mărturisit mai târziu că nu fusese neascultător. Această viziune a fost cea care l-a oprit pe Saul din drumul său greșit. Ea i-a revelat locul pe care urma să-l ocupe ca suferind alături de Cristos și sarcina pe care urma să o îndeplinească ca apostol al neamurilor. Faptele Apostolilor 9:1-16

În ceea ce privește slujirea pământească a lui Pavel pentru Cristos, poate că cel mai succint rezumat al implicațiilor sale profunde pentru Pavel este dat în declarația făcută lui Anania, când Domnul, într-o viziune, l-a însărcinat să-i spună lui Saul ce lucruri mari urma să îndure pentru numele Său. (Faptele Apostolilor 9:16) Ascultarea față de viziunea cerească a însemnat într-adevăr multă suferință pentru Pavel. (2 Corinteni 11:23-28; 12:7-10) El s-a

bucurat de aceasta, căci viziunea i-a revelat că avea privilegiul de a suferi alături de Domnul său în marea cauză mesianică. Coloseni 1:24

Aceste suferințe au venit din cauza ascultării sale față de viziune — ascultare în a face cunoscut altora ceea ce Domnul îi revelase în mod miraculos. După ce i-a declarat lui Agrippa că nu fusese neascultător față de viziune, Pavel a adăugat: „Am predicat mai întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim și în toată Iudeea, precum și neamurilor, că toți trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să se întoarcă la Dumnezeu — și să dovedească că s-au schimbat prin faptele bune pe care le fac.” (Faptele Apostolilor 26:20) „Din aceste motive”, i-a explicat Pavel regelui, a fost acuzat de compatrioții săi evrei. (Faptele Apostolilor 26:21) Rezultatul a fost că a continuat să fie persecutat atât de evrei, cât și de neamuri, până când, în cele din urmă, și-a încheiat cursul pământesc. 2 Timotei 4:7, 8; Faptele Apostolilor 20:17-25

Deoarece Pavel avea o credință neclintită în Domnul și știa că nimic nu i se va permite să intre în viața sa dacă nu era pentru binele său spiritual suprem, se bucura de liniște sufletească și a inimii. Totuși, nu avea odihnă din cauza urgenței imperioase de a-și da viața în ascultare de viziunea cerească. Fie că se afla în sinagogile iudaice, în templele păgâne, la bordul unei nave sau în închisoare, singura pasiune care îi consuma viața era aceea de a transmite altora semnificația acelei viziuni cerești. Cunoașterea care îi fusese revelată era că Isus era Cristosul și că speranța atât a Bisericii, cât și a lumii se concentra în El ca Mântuitor. Viziunea îl identifica în plus pe Cristos ca fiind Cel care urma să domnească până

când toți dușmanii vor fi puși sub picioarele Sale, chiar și marele dușman, moartea. 1 Timotei 2:5-7; 1 Corinteni 1:23; 15:25,26

Credincioșia lui Pavel nu s-a oprit la mărturisirea Evangheliei lui Cristos. El a slujit cu zel fraților d e și nu s-a ferit să le vestească „toată voia lui Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 20:27) El a fost un apărător credincios al credinței și s-a opus fără ocolișuri spiritului carnal din biserică. El a subliniat că Cristos este adevăratul cap al bisericii și că nu este potrivit ca frații săi să spună: „Eu sunt al lui Pavel” sau „Eu sunt al lui Apolo”. 1 Corinteni 3:4

Sfârșitul veacului

Profețiile lui Pavel, Petru și Ioan ne asigură cu toții că poporul Domnului, la sfârșitul veacului prezent, va fi binecuvântat cu o înțelegere sporită a planurilor și scopurilor lui Dumnezeu. Mărturia însuși a Domnului are același sens. Descriind modul în care va avea loc întoarcerea Sa și a doua Sa prezență, Isus a spus: „Așa cum fulgerul [în greacă: strălucire puternică] vine din răsărit și strălucește până în apus, așa va fi și venirea [în greacă: prezență] Fiului omului.” (Matei 24:27) Cât de frumoasă este imaginea răsăritului de soare, pe care Isus a folosit-o pentru a ilustra apariția treptată a luminii Adevărului în ziua prezenței Sale. Deși această apariție a fost treptată, în cele din urmă strălucirea deplină și clară a prezenței Sale va alunga întunericul tuturor relelor, al ignoranței, al superstiției și al păcatului. Deși avem asigurarea că, în cele din urmă, și ca urmare a prezenței Domnului, „cunoașterea slavei Domnului” va umple întregul pământ „așa cum apele acoperă marea”, proprii

ucenici ai Domnului sunt primii care vor fi luminați de lumina prezenței Sale. Habacuc 2:14

Folosind o altă ilustrație a Adevărului care urma să fie dată casei credinței la sfârșitul veacului, Isus a explicat că, la întoarcerea Sa, Îi va sluji cu „hrană la timpul potrivit”. (Matei 24:45-47; Luca 12:37) Mărturia combinată a lui Isus și a apostolilor revelează că poporul Domnului din această vreme ar trebui să se aștepte să fie binecuvântat cu o înțelegere mai profundă a Adevărilor consemnate în Biblie. Cu toate acestea, nu există nimic în Scripturi care să indice că această viziune din zilele de pe urmă ar fi dată de Dumnezeu într-un mod miraculos, așa cum s-a întâmplat în trecut, când El a luminat mințile profeților, ale apostolilor și ale Domnului nostru Isus. Viziuni suplimentare de acest fel nu mai sunt necesare, deoarece toate planurile și scopurile lui Dumnezeu sunt acum consemnate în Scripturi.

Avem motive să credem că o înțelegere specială a Cuvântului lui Dumnezeu a fost dată poporului Său în acest sfârșit de veac și în maniera indicată în profeții. Ceea ce trebuie să descoperim este dacă această înțelegere este, de fapt, planul lui Dumnezeu și viziunea care fusese în mare parte pierdută din vedere în timpul multor secole ale Evului Mediu. Trebuie să examinăm dacă aceasta este în armonie cu promisiunile și profețiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu

Avem oare, în acest moment, mesajul Adevărului? Când vine vorba de înțelegerea întregului plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea

omenirii, nu putem distinge în mod corect Adevărul de eroare doar examinând unul sau chiar mai multe puncte doctrinare izolate. Ceea ce trebuie să identificăm mai întâi este tema centrală a planului lui Dumnezeu și marele obiectiv către care se îndreaptă fiecare detaliu al acelui plan. Ce se revelează atunci când cercetăm profețiile și promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu? Este faptul că Dumnezeu își propune să stabilească o împărăție aici pe pământ, care va înăbuși rebeliunea umanității căzute împotriva voinței Sale suverane, și că omenirea, prin acceptarea darului de viață oferit de Dumnezeu prin Cristos, să poată fi readusă la perfecțiune și să trăiască veșnic.

Isus a rezumat această temă măreață când ne-a învățat să ne rugăm: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta pe pământ, precum în ceruri.” (Matei 6:10) Profetul Isaia ne dezvăluie că împlinirea acestui scop divin nu depinde de brațul fragil al cărnii, ci că „domnia va fi pe umărul Lui [al lui Isus]” și că „răvășirea Domnului oștirilor va împlini aceasta”. Isaia 9:6,7

Această temă măreață pătrunde Cuvântul lui Dumnezeu. Ea înseamnă pur și simplu că scopul divin este schița a ceea ce va face Dumnezeu pentru binecuvântarea finală a omului. Biserica s-a îndepărtat de acest Adevăr fundamental al Bibliei timp de multe secole. În loc să se roage și să aștepte ca Împărăția lui Dumnezeu să domnească și să binecuvânteze lumea, s-a instituit treptat o împărăție creată de om prin unirea bisericii cu statul. Aceasta a fost numită creștinătate și, deși puterea și influența acelui sistem sunt acum mult mai reduse, principiul de bază pe care s-a întemeiat el încă guvernează gândirea și acțiunile celor care nu sunt luminați de

Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Acest principiu pare să fie că, dacă omul nu face lucrarea lui Dumnezeu în locul Lui, aceasta nu se va realiza deloc. Rezultatul este că mulți sunt în prezent orbi la faptul că Dumnezeu are un plan pentru binecuvântarea națiunilor și că va duce la îndeplinire acel plan indiferent de ajutorul uman.

Dezamăgire — apoi înțelegere

Înainte de marea revelare a Adevărului la sfârșitul acestei epoci, cercetătorii profețiilor, precum William Miller și alții din prima jumătate a secolului al XIX-lea, descoperiseră, prin semnele vremurilor și prin anumite profeții, că întoarcerea Domnului era iminentă. Cu toate acestea, așteptările lor s-au transformat în dezamăgire din cauza neînțelegerii modului în care urma să se întoarcă Cristos, presupunând că El va veni ca om, cu urme de cuie în mâini și picioare. Ei trecuseră cu vederea faptul că El își dăduse trupul pentru viața lumii și fusese înviat din morți ca o ființă divină glorioasă, invizibilă ochilor oamenilor. Prin urmare, la întoarcerea Sa, El urma să fie prezent în mod invizibil, „ca un hoț”, nerecunoscut de nimeni, cu excepția celor care „vegheau” și observau împlinirea profețiilor. Apocalipsa 16:15; Matei 24:42, 43

Nu mult timp după aceea, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, un grup de cercetători serioși ai Bibliei studiasă profețiile pe parcursul unei perioade considerabile. Unul dintre marile adevăruri care a devenit clar datorită aceluia studiu a fost scopul întoarcerii Domnului. Scripturile arătau că El urma să se întoarcă pentru a readuce omenirea la viață, nu pentru a distruge pământul, și că sfârșitul profetic al lumii era, în realitate, sfârșitul actualei ordini sociale

rele și instaurarea unei noi ordini, a unor „ceruri noi și un pământ nou, o lume plină de dreptatea lui Dumnezeu”. (2 Petru 3:13) În Faptele Apostolilor 3:20, 21, apostolul Petru a vorbit despre planul lui Dumnezeu care urma să fie împlinit prin Cristos în timpul celei de-a doua Prezențe a Sa. El l-a descris ca fiind „vremurile restabilirii tuturor lucrurilor” și adaugă că despre aceasta a mărturisit Dumnezeu „prin gura tuturor sfinților Săi profeți, încă de la începutul lumii”. Aceasta a fost vocea lui Dumnezeu — viziunea — aș , auzită și făcută cunoscută lui Petru și nouă prin profeți.

Viziunea de astăzi

Viziunea Adevărului care a ajuns la noi astăzi în modul rânduit de Dumnezeu și de care ne bucurăm este atotcuprinzătoare. Ea înglobează semnificația tuturor marilor viziuni pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său în vremurile străvechi. Poate că Noe nu a înțeles această viziune așa cum o avem noi astăzi sau nu și-a dat seama că experiențele sale legate de sfârșitul acelei lumi prefigurează „zilele Fiului omului” în care trăim acum, apropiindu-ne de sfârșitul acestei „lumi rele de acum”. (Matei 24:37-39; Galateni 1:4) Totuși, a fost un lucru binecuvântat pentru Noe să fie informat despre potopul care urma să vină și să i se acorde privilegiul slujirii pe care a avut-o în legătură cu acesta.

Cât de mult trebuie să se fi bucurat Avraam când Dumnezeu i-a dezvăluit intenția Sa de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui! El nu știa însă că această „sămânță” a binecuvântării urma să fie o sămânță a credinței formată din Isus și din membrii trupului Său, care suferă și mor împreună

cu El pentru ca să poată trăi și să domnească împreună cu El. Galateni 3:16, 27-29

Moise a fost cuprins de uimire când a văzut rugul aprins și a auzit vocea lui Dumnezeu poruncindu-i să-și scoată încălțările, căci locul pe care stătea era pământ sfânt. El a aflat că urma să fie eliberatorul poporului său din Egipt și legiuitorul lor. Cu toate acestea, i s-a dat puțină înțelegere cu privire la eliberarea mai mare care urma să vină pentru întreaga omenire și la împăcarea atât a iudeilor, cât și a neamurilor cu Dumnezeu, în temeiul Noului Legământ. Deși este adevărat că Moise a profetizat că va veni unul mai mare dec , la fel ca și ceilalți profeți ai Vechiului Testament, este îndoielnic dacă el a înțeles foarte clar implicațiile acestei profeții și ale altora dintre profețiile sale. Deuteronomul 18:15-19; Faptele Apostolilor 3:22-26; Faptele Apostolilor 7:37; Evrei 12:18-24

Isaia L-a văzut pe Domnul „înălțat și ridicat”, iar această viziune l-a inspirat să împlinească poruncile unui Ființă atât de înălțată și sfântă, dar viziunea sa despre Dumnezeu nu a revelat pe deplin gloria caracterului divin așa cum o vedem noi astăzi. Isaia nu a înțeles, așa cum avem noi privilegiul să o facem, minunata profunzime și armonie a atributelor lui Dumnezeu — înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa — reprezentate atât de potrivit în „serafimii” pe care i-a văzut în viziunea sa. Isaia 6:1-8

Când cerurile s-au deschis pentru Isus, i s-a revelat sensul profețiilor Vechiului Testament privind scopul slujirii Sale pământești – că urma să sufere și să moară pentru omenire. Nu era posibil atunci să le explice pe deplin aceste lucruri ucenicilor Săi, căci,

așa cum a spus Isus, ei nu erau în stare să „le poarte acum”. (Ioan 16:12) Când, mai târziu, Isus le-a deschis Scripturile cu privire la semnificația morții Sale, inimile lor au ars înăuntrul lor, pe măsură ce au dobândit o înțelegere mai profundă a acestor lucruri. Luca 24:32

La Cincizecime a fost lărgit sensul viziunii pentru a include „chemarea” bisericii. (Faptele Apostolilor 2:36-39) Atunci, cei care îl urmau pe Cristos au înțeles mai pe deplin privilegiul lor de a suferi și de a muri alături de Domnul, participând astfel la „jertfele mai bune” ale acestei epoci. (Evrei 9:23) Acest adevăr prețios a fost, de asemenea, pierdut din vedere în timpul Evului Mediu, dar face parte din viziunea glorioasă cu care am fost binecuvântați astăzi.

Viziunea la care Pavel nu a fost neascultător era glorioasă în toate implicațiile sale. În ea, el a văzut că planul lui Dumnezeu avansase pentru a include neamurile și oferirea către acestea a oportunității de a deveni co-moștenitori împreună cu evreii în promisiunile împărăției. (Efeseni 2:11-22) Mai târziu, lui Pavel i-au fost date alte viziuni. El a fost „ridicat până în al treilea cer” și în „paradis” — „ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” — și a văzut lucruri despre care nu i s-a îngăduit să vorbească, deoarece nu era încă timpul potrivit. (2 Corinteni 12:1-4; 2 Petru 3:13) Astăzi, și noi putem vedea, cu ochiul credinței, „al treilea cer” și putem cunoaște ceea ce a văzut Pavel în „paradis”. El a văzut împlinirea scopului lui Dumnezeu privind o viitoare restabilire, precum și întreaga rasă umană trăind într-un Eden mondial, caracterizat de perfecțiunea vieții și pacea pe pământ. (Isaia 51:3;

Ezechiel 36:33-36) Lui Pavel nu i s-a permis să declare ceea ce a văzut, dar noi suntem îndemnați de viziunea noastră să vestim întregii lumi vestea binecuvântată a împărăției lui Cristos care urmează să fie înființată în curând! Matei 24:14; 2 Timotei 4:2

Responsabilitatea față de Adevăr

După cum am observat, în vremurile străvechi, când Dumnezeu le dădea viziuni slujitorilor Săi, acestea erau misiuni de slujire. La fel se întâmplă și în legătură cu viziunea Adevărului cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat. Avem ceva de făcut în această privință. Este pentru noi, de asemenea, o misiune de slujire, precum și o misiune care include condiții și calificări care trebuie îndeplinite pentru ca slujirea noastră să fie „sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Romani 12:1

Vrem ca mâinile noastre să fie folosite în slujba lui Dumnezeu. Vrem ca picioarele noastre să fie iuți în a duce mesajul iubirii divine pentru a „mângâia pe toți cei îndurerați” (Isaia 61:2) Dorim să ne folosim buzele și limbile pentru a vesti iubirea Lui. Într-adevăr, dacă interiorizăm spiritul adecvat al viziunii, vom dori ca tot ceea ce avem să fie folosit în slujba lui Dumnezeu. „Nimic, Doamne, nu aș reține”, i-vom spune Celui care ne-a deschis ochii înțelegerii pentru a-l contempla slava. Îi vom dedica cu bucurie tot ce avem.

Toate acestea fac parte din supunerea noastră deplină față de viziunea cerească. Pavel a scris că ar trebui să aducem „fiecare gând” în supunere față de Cristos. (2 Corinteni 10:5) Nimic mai puțin decât aceasta nu va fi pe deplin pe placul Domnului. Cristos a spus că ar trebui să lăsăm lumina noastră

să strălucească și, în plus, a subliniat numeroasele calități ale neprihănirii care vor face ca lumina pe care o purtăm să fie acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. (Matei 5:16; Filipeni 2:15) Să ne supunem, așadar, pe deplin puterii Adevărului și, în ascultarea noastră față de viziune, să ne bucurăm de orice experiențe ar putea rezulta. Timpul este scurt. Să fim credincioși cât încă mai avem această ocazie.